

Θυσιαστική αγάπη-φιλοξενία - Του Δρ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια

/ Γνώμες

Η θυσιαστική αγάπη επιβάλλει την θερμή φιλοξενία, αρετές που στις ημέρες μας σπανίζουν, γιατί η ιδιοτέλεια και το συμφέρον κυριαρχούν στον κόσμο. Οι επαινετές αυτές αρετές έχουν εξαφανισθεί, αφού δεν βιώνουμε πρακτικά το ιερό Ευαγγέλιο, ο Χριστός δεν κατοικεί στις καρδιές μας και έχουμε ξεχάσει την προτροπή του αποστόλου Παύλου: «Της φιλοξενίας μη επιλανθάνεσθε» (Εβρ. ιγ´ 2).

- Γράφει ο Δρ Χαραλάμης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ξεχάσαμε ότι η αρετή της φιλοξενίας είναι απόρροια κενωτικής αγάπης στα

πρόσωπα των πλησίον μας, των οδοιπόρων, του πτωχού Ιωσήφ και της Παρθένου Μαρίας, για τους οποίους στην Βηθλεέμ «ουκ ην αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι» (Λουκ. β´ 7).

Οι φιλόξενες οικογένειες ευλογήθηκαν από τον Θεό και συχνά φιλοξένησαν στα σπίτια τους αγίους, χωρίς τότε να το γνωρίζουν. Ο προπάτορας Αβραάμ που αποτελεί παράδειγμα φιλοξενίας αξιώθηκε να φιλοξενήσει στην Χεβρώνα, κατώ από την Δρυ την Μαβρή την ίδια την Αγία Τριάδα. Εμείς σήμερα δεν αξιωνόμαστε τέτοιας φιλοξενίας, γιατί μοιάζουμε με τους ιδιοτελείς Βηθλεεμίτες.

Μέγιστο υπόδειγμα φιλοξενίας στα χρόνια του Χριστού μας στα Ιεροσόλυμα, στην περιοχή της Αγίας Σιών, έχουμε την οικογένεια της Κυπρίας την καταγωγή Μαρίας, της μητέρας του Ευαγγελιστού Μάρκου και αδελφής των Αποστόλων, Βαρνάβα και Αριστοβούλου.

Το σπίτι της ήταν ο συνήθης τόπος συνάξεως των μαθητών του Χριστού μας και του ίδιου στην αγία πόλη των Ιεροσολύμων. Η οικογένεια της Μαρίας ήταν εύπορη αλλά και φιλάδελφη και ελεήμων. Είχε μετατρέψει το ευρύχωρο αρχοντικό της σε κατηχητικό οίκο, σε ιεραποστολικό, θα λέγαμε σήμερα, κέντρο, όπου ο Κύριος συγκέντρωνε τους πιστούς μαθητές του στα Ιεροσόλυμα, για να ακούσουν από τα πανάχραντα χείλη Του λόγο πνευματικής οικοδομής, λόγο σωτηρίας. Το σπίτι της στην Σιών περιελάμβανε το γνωστό Υπερώο, όπου έλαβε χώρα ο Μυστικός Δείπνος και σ' αυτό κατήλθε το Πανάγιο Πνεύμα στους Αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής.

Ο Ευαγγελιστής Μάρκος, ο γιός της ευλογημένης Μαρίας, αναφέρεται ανώνυμα στο Ευαγγελιό του δύο φορές στο πρόσωπό του, γιατί δεν ήθελε από ταπείνωση να αναφερθεί στο όνομά του. Την μία στον κήπο της Γεθσημανή, την ώρα της προδοσίας του Χριστού μας, τον οποίον αυτός ακολουθούσε «περιβεβλημένος σινδόνα επί γυμνού· ο δε καταλιπών την σινδόνα γυμνός έφυγεν απ'αυτών» (Μαρκ. ιδ´ 51-52). Την άλλη, όταν είπε στους μαθητές του να προετοιμάσουν τον Μυστικό Δείπνο στο σπίτι του Μάρκου και ο άνθρωπος «ο κεράμιον ύδατος βαστάζων» (Μαρκ. ιδ´ 13), ήταν ο Μάρκος, ο οποίος θα τους έδειχνε το σημείο του δείπνου, το «ανώγειον μέγα εστρωμένον έτοιμον» (Μαρκ. ιδ´ 15).

Σε αυτό το σπίτι της Μαρίας ήταν συγκεντρωμένοι οι Άγιοι Απόστολοι μετά την Ανάσταση του Χριστού μέχρι την Πεντηκοστή. Σε αυτό, από οικειότητα, έσπευσε ο Απόστολος Πέτρος μετά την θαυμαστή από τον Άγγελο ελευθέρωσή σου από την φυλακή, γνωρίζοντας ότι εκεί ήσαν συγκεντρωμένοι οι άλλοι μαθητές και οι πιστοί για την «κατ' οίκον» λατρεία. Το σπίτι αυτό υπήρξε ο πρώτος «ευκτήριος οίκος των Χριστιανών στα Ιεροσόλυμα. Πράγματι την στιγμή της απελευθερώσεως του

Αποστόλου Πέτρου υπό του Αγγέλου οι πιστοί συγκεντρωμένοι προσεύχονταν υπέρ αυτού και μάλιστα όταν εκείνος έκρουσε την πόρτα, έτρεξε να του ανοίξει η παιδίσκη Ρόδη, η οποία όταν γνώρισε την φωνή του στην ερώτησή της «ποιος είναι;» σάστισε και από την χαρά της αντί να του ανοίξει αμέσως την πόρτα και να τον προστατεύσει, έτρεξε πρώτα να αναγγείλει το χαρούμενο γεγονός της ελευθερώσεώς του στους προσευχομένους πιστούς. (Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, Ιστορία της Εκκλησίας Ιεροσολύμων, έκδοσις δευτέρα, σελίδες 26,27, Αθήναι 1970).

Η φιλοξενία της Αγίας Μαρίας έχει καταγραφεί στο Ιερό Ευαγγέλιο και αποτελεί για όλους εμάς τους χριστιανούς πρότυπο προς μίμηση. Αυτό τονίζει και το ωραίο τραγούδι που λέγει:

Χαρά στο σπίτι που ανοίγει την πόρτα στον περαστικό,

γιατί η πόρτα αυτή ανοίγει στην Παναγιά και στον Χριστό.

Για να φιλοξενήσουμε κάποιον, όπως οι γονείς και οι πρόγονοί μας, θα μπορούσαμε έστω για ένα βράδυ να περιορισθούμε στα σπίτια μας και να τους κάνουμε χώρο φιλοξενίας. Αυτό απαιτεί το θυσιαστικό πνεύμα. Είμαστε Χριστιανοί και δεν πρέπει να προσβάλλουμε με τα έργα και τα λόγια μας τον Χριστό μας. Πρέπει έμπρακτα να έχουμε την διάθεση να κάνουμε θυσίες για να δώσουμε λίγη χαρά στους γύρω μας. Να έχουμε διάθεση να ανοίξουμε την πόρτα της καρδιάς μας στον Χριστό μας, σε Αυτόν που μας την κρούει και περιμένει να του την ανοίξουμε λέγοντάς μας: «Ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού» (Αποκ. γ' 20).

Πηγή: pemptousia.gr